

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete90
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

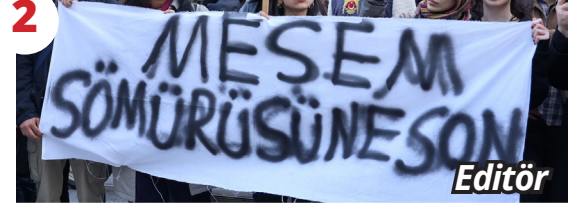
10 Aralık 2025 S.89

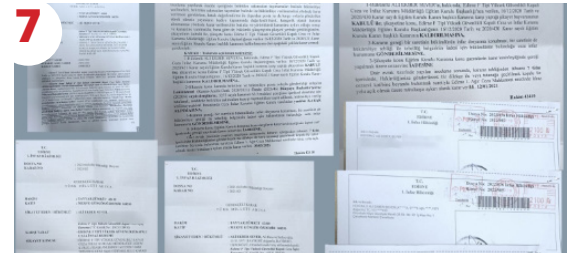
Onur Ölümden Güçlüdür!

Gözlerinde yaşlar... yediremiyor bu aşağılanmayı kendisine. Onurunun kırılmasını hazmedemiyor. Bu kahredici kadere nasıl dayansın yalnız bir işçi! Sınıfının gücünü alamamış arkasına, örgütlü olmanın gücünü tadamamış. Kelimeler yetersiz. Ne gözlerimizde tomurcuk olan damlalar, ne düğümlenen boğazlarımız... Hayır! Tek şey öfke şimdi! O ateş, tüm bir sınıfın yüreğini dağlıyor. Tüm bir sınıfın sınıf kinini harlıyor!

Devamı 2. sayfada...

İşçi Sınıfının İsyanı Her Yerde

Olumsuz Cevaplar Anında, Olumlu Cevaplar Yıllar Sonra

Nicolas: Köken

Muhatap, Gücün Aynasıdır

Çavista Diyarından Mektuplar

Onur Ölümünden Güçlüdür!

Manşet

Afşin'den geldi yürekleri acı ile dağlayan haber. Bir işçi, onuru kırıldığı için, aşağılandığı için bedenini ateşe verdi.

Ezilen, hırpalanan, aşağılan, gururu kırılan bir işçi... Nuh Mercimek. Dayanamadı böylesi kahredici kadere. Onuruna yediremedi bu aşağılanmayı. 5 çocuğunu bıraktı geride.

Bir işçi, kendi yaşamında bütün bir sınıfın uğursuz yazgısını barındıran bir işçi, aşağılanmaya, hor görülmeye, yok sayılmaya alevler yükselen bedeniyle isyan etti.

Gözlerinde yaşlar... yediremiyor bu aşağılanmayı kendisine. Onurunun kırılmasını hazmedemiyor. Bu kahredici kadere nasıl dayansın yalnız bir işçi! Sınıfının gücünü alamamış arkasına, örgütlü olmanın gücünü tadamamış.

Kelimeler yetersiz. Ne gözlerimizde tomurcuk olan damlalar, ne düğümlenen boğazlarımız... Hayır! Tek şey öfke şimdi! O ateş, tüm bir sınıfın yüreğini dağlıyor. Tüm bir sınıfın sınıf kinini harlıyor!

Bu düzende tutunacak dal yok. Bu düzenin iler tutar yanı yok. İnsana ait olan, insani olan hiçbir şeyi yok! Çürümüş, tam bir cüruf yığınına dönmüş bir bataklık. Yutuyor adım adım hepimizi.

Varlıkları, şatafatları, debdebeleri, saymayı bile başaramayacağımız zenginlikleriyle, yılışık gülüşleri, tiksinti verici üstenci hareketleriyle hor görüyorlar bizi. Alaya alıyor, yok sayıyorlar. Ezilmesi gereken bir böcekten farkımız yok onlar için. O yüzden öylesine rahat vuruyorlar, kırıyorlar, dövüp kenara atıyorlar.

Artık kaçacak yer yok. Arkamız duvar bile değil. Uçurum! Korkunç karanlık bir uçurum.

Geleceğimizi çaldılar. Çoluğumuza, çocuğumuzun kursağına uzandı elleri. Çıplak açlığa, sonsuz yokluğa mahkum ettiler. Yetmedi. İnsan olma onurumuza uzanıyor o kanlı, kirli elleri.

Artık son nokta. Bir sınıf onuru için kendi bedenini ateşe verecek bir duruma gelmişse, karanlığı parçalayacak kavganın saati çalmıştır çoktan!

Sana söz, Nuh kardeş. Bedenini tutuşturduğun ateşle yakacağız bu aşağılık cellatların saraylarını. Onuruna saldıranların saltanatlarını başlarına yıkacağız!

Tekrar tekrar haykırıyoruz. Onur ölümünden güçlüdür. Yıkamayacaklar bizi. Diz çökmeyeceğiz önlerinde. Tarihsel öfkemizin sarnıcı dolup taşı çoktan. Bıçak çıktı kınından. Gün hesaplaşma günü!

İşçi Sınıfının İsyanı Her Yerde

Editör

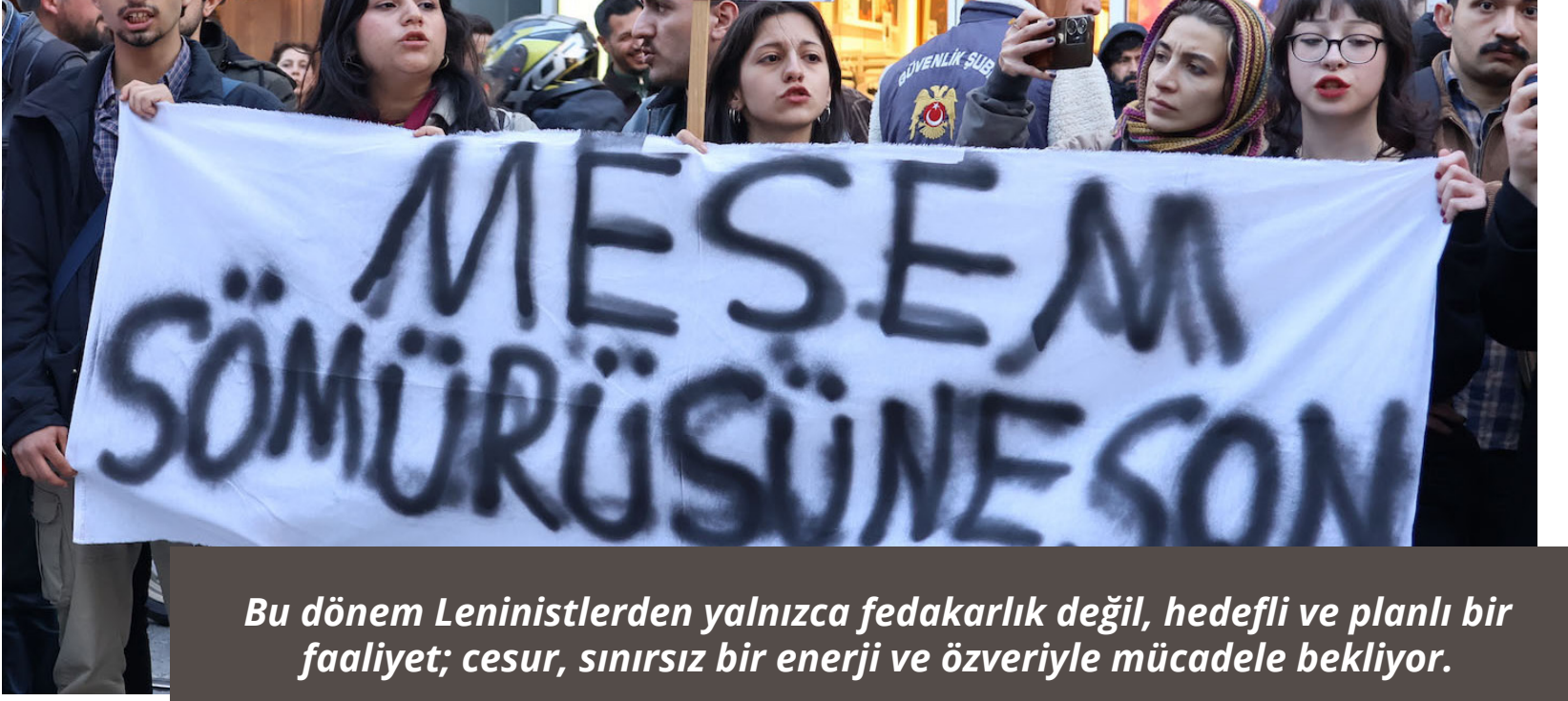
Milli Eğitim Bakanlığıyla sermayenin ortak planına göre organize sanayi bölgelerinde (OSB) fabrikaların içinde "koşulları sağlayan yerlere" meslek okulları açılacak. Çocuklar "yolda zaman kaybetmesin diye" OSB'lere çocuk yurtları da yapılacaktır.

"Eski dünya ölüyor, yeni dünya doğmak için mücadele ediyor." diyordu Antonio Gramsci. Bugün yaşanan anı, en iyi ifade eden cümlelerden biri olsa gerek. İş cinayetleri, açlık, yoksulluk, her manada ve her alanda yaşanan kurnalsızlık. Eğitimden sağlığa, çalışma koşullarından hukuk sistemine kadar her kurumun tel tel döküldüğü açıkça görülüyor. Çürüme ve yozlaşma yalnızca kapitalist sistemin temsilcilerine içkin değil. O, insanlığın bugüne kadar biriktirdiği tüm insani değerlerini, kurallarını içine alıyor ve parçalıyor. Öyle ki, geçtiğimiz günlerde Urfa'da bir sanayi sitesinde vahşi bir şekilde katledilen çırağın şoku üzerimizdeyken "insan nasıl böyle kötü olur? Nasıl böyle bir kötülük aklına gelir?" derken, aynı olay Bursa'da da yaşandı.

Bu düzen yalnızca emeği sömürmekle kalmıyor. Çocuklarımızın yaşamını, duygularını ve onurlarını da hedef alıyor. MESEM'ler fab-

rikalarda, inşaatlarda, atölyelerde yaşanan iş cinayetleriyle gündemden düşmüyor. Daha fazla çocuğu yaşamdan koparıp üretim alanlarına sürme planının bir kısmı, kamuoyuna yansıdı. Milli Eğitim Bakanlığıyla sermayenin ortak planına göre organize sanayi bölgelerinde (OSB) fabrikaların içinde "koşulları sağlayan yerlere" meslek okulları açılacak. Çocuklar "yolda zaman kaybetmesin diye" OSB'lere çocuk yurtları da yapılacaktır. Bu okulları açan şirketlere çocuklarımız ikram edilirken, eğitim teşvi ki de verilecek. Sermaye sınıfının çocuk işçilik yaşını 10'a düşürme heves ve hedefleri de, bu planla birlikte açığa çıktı. Alçak planlarını hayata geçirmek için MEB ile işveren temsilcilerinin yaptığı toplantı işçilerin, emekçilerin ve gençlerin tepkileri ile görünür oldu.

Önceki yıllarda Aralık ayının ilk haftasında toplanan asgari ücret tespit komisyonu, hala toplanmadı. Her yıl ipliği daha fazla paza-

Bu dönem Leninistlerden yalnızca fedakarlık değil, hedefli ve planlı bir faaliyet; cesur, sınırsız bir enerji ve özveriyle mücadele bekliyor.

ra çıkan işbirlikçi sendika patronlarının zevahiri kurtarmak için yaptıkları açıklamalar bize yeni "satış" hazırlıklarını gösteriyor. Dinci faşist iktidara bugüne kadar hizmette kusur etmeyen bu sermaye uşaklarının tavrı en az dinci faşist iktidar kadar öfkeleri üzerlerine çekiyor.

Daha Kasım ayında açlık sınırı 30 bin liraya dayandı. Yüzbinlerce emekçi çocuğu ya artık okula gitmiyor ya da aç gidiyor. Okullarda açlıktan bayılan çocuk sayısı her geçen gün artıyor. Birçok aile çocuklarını aylık "yedi bin lira" için çıraklık "eğitimine" yolluyor. Üniversite öğrencilerinin %40'ı çalışmak zorunda. Fabrika servisleri yurt kapılarından öğrencileri doldurup götürüyor.

4 Kasım'da Türk İş başkanlarının başına taş düşmüş olmalı ki, bir sonuç bildirgesi yayınlandı. Asgari Ücret Tespit Komisyonu ağırlıklı olarak işveren ve hükümet temsilcilerinden oluşuyormuş, Yüksek Hakem Kurulu sorunluymuş, gelir dağılımında adaletsizlik ve çalışanların üzerinde ağır vergi yükü varmış. Sendikal hakların önündeki engeller kaldırılmalı ve çalışma mevzuatı Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) normlarına uyumlu hale getirilmeliymiş... Uzun bir listeden sonra komisyon yapısında bir değişiklik olmazsa komisyon toplantısına katılmayacaklarını ifade etmişler.

Hak-İş'in Genel Başkanı Mahmut Arslan da, KÇP'deki rezilliğinin unutulmuş olduğunu düşünüyor olmalı ki, asgari ücrette "Almanya modeli"ni önererek, komisyonda iki tarafın eşit temsili hakkında dahiyane fikirlerini paylaşmış.

Her sene Taksim kışkacına girmekten kaçma derdine Ankara'ya taşınan DİSK'in Genel Başkanı Arzu

Çerkezoğlu ise, sorunun komisyonun yapısı ve bileşimi olmadığını, sorunun asgari ücretin saptanmasına ilişkin kurallarda olduğunu söylemiş. Onlar da lafta geri kalır mı, diğerleri gibi birçok maddeyi peş peşe sıralamışlar.

Bu açıklamaların amacı aslında "hiçbir şey yapılmıyor" denmesin diyerek bir şey yapmamak. Bu yılın ortasında yayınlanan Çalışma Bakanlığı verilerine göre altı ayda üyelerinin %10'unu kaybeden bu sendika patronları, çeşitli şekillerdeki çıkar ilişkileriyle bağlandıkları sistemin kan kaybını durdurmak niyetinde. Ancak, kopuşu yavaşlatmak için harekete geçemeyecek kadar felç olmuşlar. İniş çıkışlarıyla içinde yaşadığımız ayaklanma sürecinde hareketin kendi irade ve müdahalesinin dışına çıkması korku ve paniğinin yaşandığı burjuva sınıfın bir parçası olarak davranmaya devam etmekten başka çıkışları yok.

İşçi sınıfının hem sermaye temsilcilerinden hem de sendikal ihanetten kopuşu, yeni ve mücadelecili olana doğru yüzünü çevirmesi kendiliğinden bir akışı değil sistematik bir kopuşu bizlere gösteriyor. Bu dönem Leninistlerden yalnızca fedakarlık değil, hedefli ve planlı bir faaliyet; cesur, sınırsız bir enerji ve özveriyle mücadele bekliyor.

Leninist işçilerin son dönemde sınıfın yüzünün döndüğü yerde olmaları ve öne çıkışları onları görünür kılıyor. Söz sahibi, güç sahibi oldukça bu ısrarlı çalışmanın daha geniş emekçi kesimlerinde karşılık bulması doğal bir sonuç. Unutulmaması gereken temel bakış, yıkıcı olanın kolektif akıl ile inşa olacağıdır. Bu çalışma içinde **kolektifin tüm dışlilerinin**

uyumu bize hayalini kurduğumuz en mükemmel senfoniye verecek.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, burjuva sendikalardan, burjuva sendikacıların etkisinden kopuşu eylem halinde, eylem içinde yaşıyor. Her yerde grev, fiili direniş, isyan ve ayaklanmacı ruh hali içinde. Ankara Tandoğan'da binlerce emekçinin eylemi, bir "hak isteme" eyleminden çok öte, dinci faşist iktidara, sömürü düzenine bir isyan provasıydı. 70'li yıllarda "DGM'yi Ezdik Sıra MESS'te" sloganıyla burjuvazinin yüreğine korku salan; önceki yıllarda devletin grev yasağını hiçe sayarak direniş yapan Metal İşçisi şimdi bir kez daha direniş hazırlığında.

İşçi sınıfının isyan ve devrimci eylemleri her yerde. CHP ve burjuva sendikalar bu süreci sömürü düzeni sınırları içinde eritme çabasını yoğunlaştırmış durumdalar. Sosyal reformist yayın, parti ve çevreler aynı çabanın içindeler. Fakat çabaları boşuna; **günü gelmiş bir devrimi hiçbir güç, hiçbir uzlaşma girişimi durduramaz.**

Emekçi sınıfların, sömürülen yoksul halkın, kadın-erkek gençliğin yaşadığı tüm bu cehennem hayatın tek kaynağı bu sömürü düzenidir. Düzen çökerken bütün bir toplumu çürütüyor, çöküşe sürüklüyor. Ama nasıl ki bütün bu cehennem hayatın kaynağı bu sömürü düzeni ise, birleşik toplumsal devrim de gücünü bu düzenin çöküşünden, çürümüşlüğünden alıyor.

Çekilen acılar yeni bir toplumun doğum sancılarıdır. İki ülkenin işçi sınıfının önderlik edeceği toplumsal devrim yeni toplumun ebesi olacak!

Ücret Ayrımcılığına Karşı Eylem

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyeleri 8 Aralık'ta Meclis Genel Kurulu'nda görüşülmeye başlanacak olan 2026 Yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanun Teklifi'ne ilişkin, 5 Aralık günü TBMM Meclis Dikmen Kapısı önünde eylem yaptı. Kanun teklifinde üst düzey yöneticilere ücret artışı yapılmak istenmesine tepki gösterdi.

"Kamu Hizmetleri Bir Bütündür Ayrımcılığı Kabul Etmiyor, Yoksulluk Sınırı Üzerinde Bir Ücret İstiyoruz" pankartı açan emekçiler eylemde sık sık Ücrette Adalet İstiyoruz", "Merkez

Taşra Ayrımı Kaldırılsın" sloganları attı.

BES 1 No'lu Şube Başkanı Ercan Erdoğan, Plan ve Bütçe Komisyonu'nda kabul edilen kamudaki üst kademe yöneticilere ücret artışı öngören düzenlemenin ayrımcılığa neden olduğunu belirterek, geri çekilmesini istedi.

TÜİK tarafından %0,87 olarak açıklanan aylık enflasyon oranının "sahte" olduğunu, bağımsız kuruluşlar tarafından açıklanan enflasyon oranının en az %3 olduğunu ifade eden Erdoğan, "TÜİK'in açıkladığı bu

komik rakamın amacının zam oranlarını düşük tutmak olduğu açıktır. Durum böyleyken yoksulluk sınırının altında, açlık sınırının biraz üzerinde bir ücrete mahkum edilen kamu emekçilerinin ve emeklilerinin görmezden gelinerek, üst kademe yöneticilerle sınırlı bir düzenleme yapılması kabul edilemez, kabul etmiyoruz. Üst kademe yöneticilerin ücretlerinde anlamlı iyileştirme yapılırken, diğer tüm kamu emekçilerinin düzenleme dışında bırakılmasını, merkez-taşra ayrımının derinleştirilmesini reddediyoruz" dedi.

Erdoğan, adil bir ücret düzenlemesi istediklerini, kamu emekçilerini yoksullaştıran değil, insanca yaşayacağı bir ücrete kavuşturacak bir düzenleme beklediklerini ve tüm kamu emekçilerinin ücretlerinde iyileştirme yapılması gerektiğini vurguladı.

BES Genel Başkanı Özer Avaşar ise, 2011 yılında çıkarılan 666 Sayılı Kararname ile kamu çalışanları arasında bölünme yaratıldığına işaret ederek, bu düzenlemeden vazgeçilmesini ve merkez taşra ayrımının ortadan kaldırılmasını istediklerini belirtti.

İzin Hakkı İsteyen İşçiler İşten Atıldı

İstanbul'da Hepsijet Maltepe deposunda haftanın 7 günü çalışma dayatılan 22 arabalı kurye işçisi, Pazar günü izin hakları için, çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle iş durdurma kararı almıştı. Ancak Hepsijet, iş durdurma eylemi yapan tüm işçileri 8 Aralık günü işten çıkardı. İşten atılan işçiler de depo önünde eyleme başladı.

İşten çıkarılan bir işçi, haftanın her günü çalıştıklarını ve haklarını aradıklarında işten atılmakla tehdit edildiklerini ifade ederek, "Hepimizin çocuğu var, ailemize vakit ayıramıyoruz. İnsanca yaşamak istiyoruz, tehdit altında çalışmak istemiyoruz. Diğer şubeleri de desteğe çağırıyoruz, biz ateşi Maltepe'de yaktık, diğer şubeler de bize destek olsun. Kararlıyız" dedi.

İşçiler Hepsijet Maltepe deposu önünde eyleme başladı. Burada işçilerin durumuna ilişkin açıklama yapan Turizm, Eğlence ve Hizmet İşçileri Sendikası (TEHİS) temsilcisi Kubilay Çelik, işçilerin insan onuruna yaraşır iş ve yaşam istedikleri için iş durdurma eylemine başladıklarını söyledi, "Zaten İş Kanununda olan bir gün dinlenme hakkı, işçilerin elinden alınmak isteniyor. Biz buna izin vermeyeceğiz. Tüm Hepsijet depolarından çalışan işçilere sesleniyorum; bu hepinizin sorunu, burayla dayanışma içerisinde olun. Ve Hepsiburada'dan alışveriş yapan halkımıza sesleniyorum; buradaki insanlar ekmekleri, onurları için müca-

dele ediyorlar. Siz bu haklı mücadeleyi destekleyin, yanımızda olun ki birlikte kazanalım" dedi.

Çalışma Ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ve iş müfettişlerine de seslenen Çelik, "Hepsijet Maltepe deposunda haftada bir gün izin haklarını kullanmak isteyen işçiler işten atılıyor. Hepsijet İzin hakkını kullanmak isteyen işçileri işten atarak suç işliyor. Bu şirketleri denetleyin" dedi.

Hepsijet Maltepe Şubesi Taşımacıları imzasıyla bir açıklama paylaşan işçiler, taleplerini şöyle sıraladı:

- * Pazar günü çalışma zorunluluğu kaldırılmalıdır.
- * 30 kg üzeri (60 desi) kargo taşımaya zorlanmamalıyız.
- * Ücretlerde iyileştirme yapılmalıdır.
- * Paket başına 1 paket 246, 2 paket 156 uygulaması son bulmalı,

* Paket başı tek ücret en az 408 olmalıdır.

* Destekleyici sağlık sigortası sağlanmalıdır.

* Sabah gelen ring araçlarındaki yükleri biz indirmemeliyiz.

* Bu iş, Hepsijet'in kendi çalışanları tarafından yapılmalıdır.

* Yorumlama ve puanlama sistemi kaldırılmalı, bu gerekçeyle kesilen cezalar iade edilmelidir.

* Çalışma koşullarının düzeltilmesi için iş durduran hiçbir kurye işten çıkarılmamalıdır.

* Yapılan zamlar 1 Ocak itibarıyla geçerli sayılmalıdır.

* Ödemeler düzenli, şeffaf ve zamanında yapılmalıdır.

İzmir'de ise Hepsijet işçileri 9 Aralık günü aynı taleplerle Hepsijet Konak Şubesi önünde iş durdurma eylemi ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

İşçilerden Çıplak Ayak Yürüyüşü

İzmir Büyükşehir Belediyesi (İzBB) işçileri, yan haklarında yapılan kesintiler, aylardır ödenmeyen alacakları, işten çıkarılan ve işe iade davasını kazanan işçilerin işbaşı yaptırılmaması gibi bir dizi sorunun çözülmesi için 8 Aralık günü yarım gün iş bıraktı.

Sabah 08.30'da DİSK Genel İş Sendikası binası önünde toplanan Genel-İş üyesi işçiler, "Çıplak Ücrete Çıplak Ayak" sloganıyla Kültürpark içinde bulunan belediye binası önüne çıplak ayakla yürüyüşü gerçekleştirdi. Binlerce işçi taleplerini dile getiren sloganlar atarken, soğuk havaya rağmen ayakkabılarını ellerine alarak çıplak ayakla yürüdü.

İZENERJİ, İZELMAN, İZFAŞ, EGE-ŞEHİR ve İZTEK şirketlerinde örgütlü olan Genel-İş İzmir 1, 2, 3 ve 9 No'lu şubelere üye işçiler, yemek parası, iş

riski, koku primi ve sorumluluk zammı, ikramiye (toplamda 36 yevmiye), eğitim, gıda kartı gibi ek ödemelerin bu ay yatırılmamasına; geriye dönük hakların ödenmemesine, maaş gecikmelerine ve işten çıkarmalara karşı patron ile yapılan görüşmelerden

sonuç alınamaması sonrası eyleme devam kararı aldıklarını duyurarak eylem takvimlerini açıkladı.

İşçiler hafta boyu eylemlerine devam edecek.

TSS-İŞ 1. Olağan Genel Kurulunu Gerçekleştirdi

Tüm Sağlık Ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (TSS-İŞ) 1. Olağan Genel Kurulunu, 7 Aralık günü İstanbul Küçükçekmece'de bulunan sendika genel merkezinde çok sayıda kentten gelen delegeler ve sağlık işçilerinin katılımıyla gerçekleştirdi.

Genel kurula Tüm İş Konfederasyonu Genel Başkanı Mahmut Şahin, KATAŞ-SEN Genel Başkanı Şahin Başaraner ve yönetim kurulu üyeleri, Yapı Yol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Adnan Akyol ve yönetim kurulu üyeleri ve inşaat işçileri, Emegün Gücü Derneği Hatay Temsilcisi, OTİS Genel Başkanı Birsan Tuğlu, OTİS Onursal Başkanı Nizamettin Tekin ve TİMOSEN Genel Başkanı Ahmet Sert,

KESK'e bağlı Sağlık Ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Bakırköy Şubesi yöneticileri, Öğretmen Sendikası yöneticileri ve üyeleri olmak üzere farklı sektörlerden işçiler katıldı.

Divanın belirlenmesinin ardından, sendika kuruluş sürecinde emek veren sağlık işçileri ve bulundukları şehirlerde sendikal mücadele yürüten üyeler söz alarak sağlık iş kolundaki koşulları ve sendikal örgütlenmeye ilişkin görüşlerini paylaştı.

Ardından TSS-İŞ 1. Olağan Genel Kurulu'na gelerek destek veren sendikalardan ve kurumlardan temsilciler söz alarak birlikte mücadele ve dayanışmaya ilişkin görüşlerini paylaştı.

TSS-İŞ Genel Başkanı Ülkü Şeyda Başaraner, sendika olarak üyelerin Tüm İş Konfederasyonu'na katılmak konusunda oylama yapılması talebini dile getirdi. Delegelerin büyük çoğunluğu Tüm-İş Konfederasyonu'na katılmak yönünde onay verdi.

Kurumların ve sağlık emekçilerinin konuşmalarının ardından oy sandığı kurularak sendika yeni dönem yönetim kurulu için üyeler oylarını kullandı.

Tek liste üzerinden yapılan oylamada TSS-İŞ Genel Başkanı Ülkü Şeyda Başaraner, Genel Sekreter Ferda Doğan, Mali Sekreter Gülten Cevheroğlu, Örgütlenme Sekreteri Alper Arıevi, Eğitim Sekreteri Yasemin Albayrak olarak belirlendi.

Eğitim Zirvesini Protestoya Kelepçe

Milli Eğitim Bakanlığı'nın 3 Aralık günü İstanbul'da Pullman Otel'de düzenlediği Mesleki ve Teknik Eğitim Zirvesi'ni öğretmenler protesto etti.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası'ndan öğretmenler, Mesleki Ve Teknik Eğitim Zirvesi'nin düzenlendiği salona girerek sermaye-MEB işbirliğini "Ne Bu Düzen Ahilik, Ne Siz Vezirsiniz, Çocuk Katilidir MESEM, Rezilsiniz" pankartı açarak, protesto etti.

Zirvenin yapıldığı otelden zorla çıkarılan öğretmenler, "Katil MESEM", "MESEM'ler Kapatılsın", "Çocuk İşçilik

Yasaklansın", Eğitim Politikalarını Patronlar Belirliyor" diyerek Eğitim Zirvesi'ni teşhir etmeye devam etti.

Aralarında sendika genel başkanı Eren Edebalı'nın de bulunduğu öğretmenler ters kelepçeyle gözaltına alındı.

Çocuklarımız Yaşasın MESEM'ler Son Bulsun

Gözaltına alınan Öğretmen Sendikası Sendika Genel Başkanı Eren Edebalı, İstanbul İl Sözçüsü Burcu Çıra, İstanbul İl Temsilcisi Cemre Can

Aşlamacı ve İstanbul İl Meclis Üyesi Derya Demir, 4 Aralık günü öğle saatlerinde Bakırköy Adliyesi'ne getirildi.

Öğretmen Sendikası'nın çağrısıyla KATAS-SEN, Yapı Yol-İş, TSS-İş, Eğitim-Sen, Umut-Sen, Mücadele Birliği Platformu, Devrimci Öğrenci Birliği, Kızıl Parti, TİP, EMEP, Sosyal İş, Dev Yapı İş, İşçi-Sen'in de aralarında olduğu kurumlardan çok sayıda kişi, dayanışma için Bakırköy Adliyesi önüne geldi. Burada çeşitli konuşmalar yapıldı. Öğretmen Sendikası adına basın açıklaması okundu.

Eğitim-Sen, KATAS-SEN, Tüm Sağlık Ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası adına yapılan konuşmaların ardından adliye bahçesinde gözaltındaki öğretmenlerin ifadelerinin alınması beklenildi. Gözaltına alınan 4 öğretmen yurtdışı yasağı şartıyla serbest bırakıldı.

Serbest bırakılan öğretmenler "Bizlerin öğretmenler olarak çocuklarımıza ve topluma karşı sorumluluklarımız var ve onların eğitim haklarını yaşam haklarını savunmaya devam edeceğiz. Toplumun da çocuklarımıza karşı sorumlulukları var. Bu sorumluluk bilinciyle çocuklarımızın ucuz iş gücü yapılmasına karşı birlikte mücadele ederek bunu engelleyeceğiz" dediler.

Sosyalizm Nasıl İnşa Edilecek? Cevap Buzdağının Altı'nda

Yeni Dönem Yayıncılık'ın yayınladığı eserleri takip edenler, son birkaç aydır yayıncılığın çıkaracağı yeni bir kitabın sabırsızlığı ve heyecanı içerisindeydi. Kitap, devrimcileri ve siyasi örgütleri farklı kamplara ayıran, görüş ayrılığına düşüren ve günümüzde de hep tartışma konusu olan iki konuyu ele alacaktı: Rusya ve Çin. Bu iki ayrı ülke için iki seri çıkacaktı. Ve ilk kitap, "Buzdağının Altı: Rusya ve Çin'de Sosyalizm" in ilk cildi geçtiğimiz hafta satı-

şa çıktı. Kitabın ismindeki "Buzdağının Altı" metaforu, bu iki ülkenin dinamiklerinin, ekonomik ve sosyal anlamda çözümlemelerinin yüzeysellikten ve kalıplaşmış düşüncelerden uzak; bilimsel sosyalizm ve tarihsel, diyalektik materyalizm ışığında derinlemesine ele alınacağını bir göstergesiydi. İstanbul'daki Ayışığı Ekin Sanat Derneği, bu kitabı okurlarıyla buluşturarak, kitabı okurken eş zamanlı bir atölye de yapacağını duyurdu. Marksizmin

yüce ideolojisinden faydalanan bu 4 bölümlük kitap, daha iyi anlaşılması için birlikte tartışılmaya ihtiyaç duyulabileceğinden, Ayışığı Ekin Sanat Derneği tarafından 4 haftalık bir çalışma ile işlenmesine karar verildi. Bu çalışmaların ilkinin ise, çok verimli tartışmalarla geçtiğimiz hafta tamamladık. Aşına olduğumuz, sürekli tartıştığımız konuları bile farklı bir perspektiften okuduk. Kitabın temelinde odaklandığı konu, "Yaklaşık 70 yıllık sosyalizm deneyiminin, sosyalist altyapının ardından bugün Rusya'da sosyalizmin izleri nasıl ve nerede karşımıza çıkıyordu?" sorusu üzerine yoğunlaşmıştı. Çalışmasını yaptığımız ilk bölüm yazarın Kapital'den, Anti-Dühring'ten ve Gotha Programının Eleştirisi'nden tartışmalar içeriyordu. Önümüzdeki hafta yapacağımız çalışmalarda da kitap giderek derinleşip temele aldığı soruyu gözler önüne serecek gibi görünüyor. Aralık ayı boyunca her Perşembe 19.00'da, Ayışığı bu kitabı derinlemesine incelemeye devam ediyor olacak. Buzdağının Altı'na birlikte ışık tutmak için ilgilenen herkesi atölyelere davet ediyoruz!

Olumsuz Cevaplar Anında, Olumlu Cevaplar Yıllar Sonra!..

Zindanlarda devrimci tutsaklara yönelik hak gaspları sürekli gündemde. İnfaz yakmalar, hasta tutsakların tedavi haklarının engellenmesi, görüş yasakları, mektup, kitap, gazete, dergi yasakları, bunların geç verilmesi ya da hiç verilmemesi, devrimci tutsakların sürekli yaşadıkları sorunlardan sadece birkaçı.

Devrimci tutsakları dış dünyadan koparmak, devrimci iradeyi teslim almak için en çok uygulanan hak gasplarından biri de kitap, dergi gazete gibi yayınların olabildiğince kısıtlanması hatta tamamen keyfi bir şekilde, alınması için hiçbir engel olmamasına rağmen tutsaklara verilmemesi.

Edirne F Tipi Yüksek Güvenlikli Zindanı'nda 10 yıl boyunca kalan ve hükmünü tamamlamasına rağmen 2 kez 6 ay süreyle infazı keyfi olarak ertelenen ve 2024 Ağustos'unda tahliye olan Ali Ekber Sever'e tutukluken verilmeyen yayınlar hakkında ceza infaz hâkimliğine yaptığı itirazın kabulüne ilişkin karar 4,5 yıl sonra evine posta yoluyla gönderildi.

Ali Ekber Sever, yayınlara ilişkin İnfaz Hakimliği'nden olumsuz karar çıktığında hemen koğuşa gelip kararı tebliğ eden zindan idaresinin, hakimliğin itirazı kabul ettiği kararları ise kendilerine hiç tebliğ etmediğini anlattı.

Ali Ekber Sever, aboneliği olduğu Mücadele Birliği gazetesi, Önsöz Kültür Sanat Dergisi ve Leninist Teori isimli politik dergilerin hiçbir engel

olmamasına rağmen kendisine verilmemesi üzerine 2024 Ocak-Şubat aylarında infaz hâkimliğine itirazda bulunduğunu, bununla birlikte 4 tutsak birlikte Özgür Gelecek gazetesinin verilmemesi konusunda da ayrıca bir itirazda bulunduklarını, tirazlara ilişkin hiçbir sonuç alamadıklarını söylediler.

Sever, 25 Kasım günü adresine Edirne Zindanı'ndan postaya verilen 5 evrak geldiğini ve itirazlarının 2021'de İnfaz Hakimliğince kabul edildiğini yani tüm itirazların tutsaklar lehine sonuçlanmış olduğunu belirterek, *"İtiraza konu olan yayınların hiçbir sayısı bize verilmediği gibi sonuçları da tebliğ edilmedi ve bizim buna ilişkin başka bir hukuki işlem yapma hakkımızı da gasp etmiş oldular. Yani hem gazete, kitap, dergi gibi yayın haklarımızı gasp ettiler hem de bu konuda hukuki işlem yapma hakkımızı gasp ettiler. Keyfilik o kadar yerleşmiş ki, zindan idaresi İnfaz Hakimliğinin kararını uygulamıyor, hatta kararı tebliğ etme zahmetine bile girmiyor"* dedi.

İnfaz Hakimliğinin itirazı kabul etmesi üzerine yayınların kendisine verilmesi gerektiğini ya da kararda da ifade edildiği gibi Eğitim Kurulu tarafından incelenerek, içerik sakıncalı bulunmuş ise bunun kendisine bildirilmesi gerektiğini fakat bu konuda bir hiçbir işlem yapılmadığını aktaran Sever, zindanda bulunduğu üç yıl boyunca beklediği tebligatların tahliye olduktan 4 ay sonra (25.11.2025 tarihinde) ev adresine toplu halde

postalandığını belirterek, *"Zindanlarda kitap, gazete, dergi almak adeta bir işkenceye dönüştürülüyor. Süreli yayınlar için abonelik istiyorlar. Abone oluyoruz fakat yayını alabilmemiz için sıkı takipte olmamız gerekiyor. Yayınevine gönderdiler mi diye mektupla soruyoruz, görüşçülerimizden bunu öğrenmelerini istiyoruz, gönderildiği bilgisini almışsak defalarca bu yayını gönderilmiş hala verilmedi diye sormak takip etmek zorunda kalıyoruz"* dedi.

Kitap almak ise başka bir sorunlar silsilesi yaratıyor. Devrimci tutsaklar bir kitabı almak istediklerinde dilekçe yazmaları, kitap ücretinin hesaplarındaki paradan karşılanması için ayrıca dilekçe yazmaları, kitabın ise zindan idaresinin alışveriş yaptığı kitabevleri veya gazete bayiinde bulunuyor olması gerekiyor.

Devrimci tutsaklar hediye-kargo olarak ya da görüşçülerinden isteyerek kitap alabiliyor. Ve bu şekilde gelen kitaplar da idarenin ve Eğitim Kurullarının incelemesinden geçtikten sonra ellerine ulaşıyor ve bu süreç 2-3 hafta bazen daha fazla sürüyor.

Devrimci tutsakların bir başka sorunu ise sınırlı sayıda kitap bulundurabilmeleri. Bir tutsak koğuşunda ancak 7 ya da 10 kitap bulundurabiliyor. Fazla olan kitaplar emanete alınıp görüşçülerine veriliyor. Bu da ayrı bir sorunlar dizisi haline gelebiliyor.

Özellikle sevk sürgün gibi durumlarda kitapların tutsağa ya da görüşçülerine ulaşması için ısrarlı bir takip gerektiriyor.

İki Tutsak Açlık Grevine Başladı

Devrimci tutsakların 'Kuyu Tipi' olarak adlandırdıkları yüksek güvenlikli zindanların kapatılması mücadelesi sürüyor. Çorlu Yüksek Güvenlikli Zindanı'nda bulunan iki tutsak, kuyu tipi olmayan bir zindana sevk edilme talebiyle açlık grevine başladı.

Çorlu Yüksek Güvenlikli Zindanı'nda tutulan Fergil Fırat ve Celal Punar, ağır tecrit uygulamalarına maruz kaldıkları gerekçesiyle Adalet Bakanlığı ve zindan idaresine defalarca başvurarak "kuyu tipi olmayan" bir zindana sevk talebinde bulundu.

Ancak avukatlarının aktardığına göre, talepler uzun süredir yanıtsız bırakıldı. Sevk talepleri kabul edilme-

yen iki tutuklu, koşulların değiştirilmesi amacıyla açlık grevine başladıklarını bildirdi.

Tutsakların temel talepleri şöyle sıralanıyor:

*Kuyu tipi hapishanelerin kapatılması

*Kuyu tipi olmayan bir hapishaneye sevk edilmeleri.

Tutsakların avukatı Umut Vedat Açar, müvekkilleri ve aileleri adına tüm kitle örgütlerine, siyasi partilere, insan hakları ve hukuk kurumlarına dayanışma çağrısında bulundu. Açar, Fergil Fırat ve Celal Punar'ın taleplerinin karşılanması için kamuoyunun ses çıkarmasının hayati önem taşıdığını vurguladı.

**Devrimci Tutsaklarla
Dayanışma Platformu
Bileşenleri:**

**İTİF, TSP, PDD, İDHF,
Mücadele Birliği, ATİK,
Bir-Kar**

Kuyu Tipi Hapishanelere Karşı Birlikler Çoğalıyor

İsviçre’de Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu, Türkiye ve Kürdistan’da bulunan “Kuyu Tipi” zindanlara karşı kampanya başlatarak, “Kuyu Tipi Hapishaneler Kapatılsın, Devrimci Tutsaklara Özgürlük!” başlıklı bir bildiri yayınladı.

Bildiride egemen sınıfların muhalif kesimleri, ideolojik kuşatmayla kontrol altında tutmaya, fiziki baskı aygıtlarıyla sindirmeye çalıştığı belirtilerek “Faşist Türkiye Cumhuriyeti Devletinin Hapishaneler tarihi her dönem kanlı olmuştur. Fiziki olarak özgürlükleri kısıtlanan devrimci ve ilerici tutsakları düşüncelerinden vazgeçiremeyen sistem, onları katlederek, tecrit ederek, toplumdan izole ederek sindirmeye çalışmıştır” dendi.

Diyarbakır Zindanı, Metris, Mamak, Sağmalcılar, Buca, Ümraniye, Ulucanlar ve 19 Aralık katliamlarında onlarca devrimci tutsağın yaşamını yitirdiği, yüzlencesinin yaralandığı veya sakat

kaldığı, son 25 yılda toplamda 2.670 kişinin hapishanelerde katledilerek yada tedavi edilmesi engellenerek yaşamını kaybettiği, TC devletinin emperyalist-kapitalistleri örnek alarak sürekli yeni tip hapishanelerle, devrimci tutsaklar üzerindeki baskıyı artırmayı amaçladığı vurgulandı.

“Yüksek güvenlik” adı altında F, T, S ve Y tipleriyle tecridin, işkence ve baskının her geçen gün yoğunlaşarak arttığı, devletin yeni saldırı yönteminin bir kuyuyu andıran yapısından kaynaklı adına “kuyu tipi” denilen Y Tipi hapishaneler olduğu bu hapishanelerin ağır tecrit hapishaneleri olduğu belirtildi.

Kuyu tiplerinin koşullarından bahsedilerek “Havalandırmaları olmayan tekli hücre sistemine dayalı bu hapishanelerde, tutsaklar günün büyük kısmında kapalı tutulmaktadır. Y ve S tipi hapishanelerin kapasiteleri ortalama 300-500 olup tutsaklar tek kişilik odalarda kalmaktadır. Tutsakların kitap-yayın ve sohbet gibi

pek çok hakkı gasp edilmektedir. Bu hapishanelerde tutuklu ve hükümlüler, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasının infaz koşullarında tutulmaktadır. Havalandırmalarda tuvalet ve lavabo olmadığı için bu zaman dilimi tutsaklar için işkenceye çevriliyor. Havalandırma alanının hücreyle doğrudan bağı olmadığı için yağmurdan, güneşten korunacak herhangi bir yer bulunmuyor. Hücre pencerelerindeki tel örgüler hücrenin güneş görmesine izin vermiyor. Hücreleri 24 saat gören kameralar bulunuyor.” dendi.

Bildiri “Bedenlerinden başka silahı olmayan devrimci tutsakların sesi olmak, onlarla dayanışmayı büyütmek, onlara yönelik saldırılara karşı alanlarda, meydanlarda ses çıkarmak önemli bir görevdir. Bu nedenle derhal Kuyu Tipi Hapishanelerin kapatılması, devrimci tutsaklar üzerindeki baskı, tecrit, işkence saldırılarının son bulmasını istiyoruz.” çağrısıyla sona erdi.

Nicolas: Köken

Dünya Anti-Emperyalist Platformu'nun ve Venezuela halkının çağrısıyla birçok ülkede gösterime giren Nicolas: Köken filminin gösterimi 7 Aralık Pazar günü Eskişehir'de yapıldı.

Dünya Anti-Emperyalist Gençlik Platformu'nun Türkiye bileşeni olan Devrimci Öğrenci Birliği, Venezuela halkı ile dayanışmak ve emperyalizme karşı uluslararası mücadeleyi büyütmek için Nicolas: Köken filminin gösterimini yaptı.

Filmin izlenmesinin ardından verilen kısa aradan sonra Venezuela'nın Türkiye konsolosu Lisett Margarita Hernandez Marquez gönderdiği destek videosu izlendikten sonra Dünya Anti Emperyalist Gençlik Platformu adına Rojhat Demirdöken, Dünya Anti-Emperyalist Platformu'nun Türkiye bileşeni olan Mücadele Birliği Platformu temsilcisi Muhammet Hizmetçi ve Dünya Anti Emperyalist Kadın Platformu bileşeni olan Emekçi Kadınlar adına, kısa süre önce de Venezuela'da bulunan Özlem Oral söz alarak konuşmalar yaptı.

Venezuela'nın Türkiye konsolosu Lisett Margarita Hernandez Marquez gönderdiği video ile etkinliği selamladı. Konsolos mesajında: "İyi günler ilerici genç arkadaşlar ben Lisette Hernandez, Bolivarcı Venezuela Cumhuriyeti'nin İstanbul Konsolosu. Yürekten ve kardeşçe selamlarımızı sizinle paylaşıyoruz. Gelecek kuşakların simgesi ve bugünün dönüştürücü gücü olarak, kendinizi her gün giderek daha da büyüyen ve tüm insanlık için daha adil daha saygılı ve daha bilinçli bir dünya kurma mücadelesine, hem insani hem de entelektüel olarak adıyorsunuz. Bu mücadeleniz, barışın korunması, ülkeler arası saygı ve tüm çeşitleri ile yaşamın korunmasına yönelik çatının da destekçisidir." diyerek şu çağrısı yaptı:

"ABD emperyalizminin mağlubiyeti ezilen halkların ve dünyanın galibiyeti olacaktır. Tüm arkadaşlarımızı Dünya Anti emperyalist Gençlik Platformunda özgürlüğümüz için bir araya gelmeye, emperyalizme ve kapitalizme karşı uluslararası mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz.

Viva Maduro! Viva Venezuela! Zafere Kadar... Daima!"

Ardından söz alan Dünya Anti-Emperyalist Platformu'nun Türkiye bileşeni olan Mücadele Birliği Platformu temsilcisi Muhammet Hizmetçi, anti emperyalist mücadelenin pratik mücadele ile sokakta örgütleneceğini söyleyerek, bunun örneklerini Deniz Gezmişlerden, Filistin halkı için Amerika'dan Asya'ya, Avrupa'ya tüm dünya halklarının mücadelesinde gördüğümüze değinerek, emperyalizmin bir çöküş çağında olduğumuzu, egemen olanların hegemonyalarının yıkıldığı, küresel bir iç savaştan geçildiğini hatırlattı, "Örgütlü bir güç olmak zorundayız. Halklar arası dayanışmayı, bir arada olma olgusunu geliştirmek zorundayız. Bu yüzden birbirimizi tanımaya ihtiyacımız var. Dünya Anti Emperyalist Gençlik Platformu gençliğe bir çağrı yapıyor Biz de bulunduğumuz yerden bunun bir parçası olmaya çalışıyoruz" diyerek İstanbul'da Venezuela Konsolosluğu'na yapılan ziyareti anlattı.

Dünya Anti Emperyalist Kadın Platformu bileşeni olan Emekçi Kadınlar adına, kısa süre önce de Venezuela'da bulunan Özlem Oral söz aldı.

Konuşmasında filme değinerek, Nicolas Maduro şahsında bir halkın mücadelesini, neredeyse son 40 yıla damga vuran bir mücadeleyi izlediğimizi söyleyerek "Bir halk ayağa kalkıp kendi yazgısını eline almaya çalışırsa ne olur bunu gördük. 2 filmde de Latin Amerika'yı, orada süren mücadeleleri duymuş olanlarınız vardır aranızda. Renklerimiz, dillerimiz ne kadar farklı olsa da aslında yaşamlarımız aynı ve benzer. Bu anlatılan bizim de hikayemiz. Bir avuç zengin ve onların efendilerinin yoksulluğa yokluğa acıya mahkum ettiği bir halkın, nice bedel ödeyerek kendi hayatlarını ortaya koyarak yürüttükleri bir mücadele var. Bu izlediklerimizde kendi tarihimizden, yaşadıklarımızdan da örnekler bulabiliyoruz." dedi.

Etkinlik, gençlerin sahnede Anti Emperyalist Platform pankartı ile toplanarak Venezuela ve dünya halklarına selam ve dayanışma mesajı göndermeleri ve "El Pueblo Unido, Jamas Sera Vencido" (Örgütlü Bir Halkı Hiç Bir Kuvvet Yenemez) sloganı ile sona erdi.

Muhatap, Gücün Aynasıdır

Umut Çakır

Ne de olsa bu egemen sınıf, fındık kabuğunu doldurmayan her adımı sanki dünyanın en önemli meselesi gibi tartışır ve ortaya çıkanın koca bir göktaşı değil, ufacık bir yumurta olduğu anlaşılınca kümesine sessizce gömülür.

Günlerce tartışıldı, tüm köşe yazarlarına konu oldu, ekranlar sabah akşam aynı konuya kilitlendi, derken, Meclis komisyonundan üç üye Öcalan'la görüşmeye gitti. Sonrası tam bir tezat; dinci faşist iktidar, meseleyi sessizliğe gömmek için talimatlar yağdırıp duruyor. Şaşırtıcı değil, burjuva sınıfla bir müzakere masasına oturan herkesin, alışması gereken bir manzara. Ne de olsa bu egemen sınıf, fındık kabuğunu doldurmayan her adımı sanki dünyanın en önemli meselesi gibi tartışır ve ortaya çıkanın koca bir göktaşı değil, ufacık bir yumurta olduğu anlaşılınca kümesine sessizce gömülür.

Yine de çıkanın bir "göktaşı" olduğuna inanan ve inandırmaya çalışanlar az değil. Örneğin Yeni Yaşam Gazetesi şu manşeti attı: "Eşik aşıldı, Komisyon Öcalan'ı resmi muhatap olarak tanıdı. Süreç, yeni aşamaya geçti". Bu sahada çok sıkı kavga verenlerin, masada çok dikkatsiz müzakereciler olduğuna dair genel doğrunun kanıtı gibidir. Öcalan eğer bir halkın önderi ise -ki bunu tartışmaya gerek yoktur- ona hiçbir işe yaramayan bir Meclis Komisyonunu muhatap almaması beklenirdi, burada gerçek muhatap, egemen sınıfın etkin ve yetkin temsilcileridir. "Sıkı" bir müzakerenin birinci koşulu budur. Bunun yerine oyalama adresinden başka bir şey olmadığı, UKH sözcüleri tarafından da dile getirilen, hiçbir yasal yetkisi, hiçbir kurumsal etkisi bulunmayan bir komisyon tarafından muhatap alınmış olma sevinci, egemen sınıfın sahada kaybettiğini masada hediye etmektir. **Kuşkusuz, burjuva sınıfla uzlaşmanın yol yordamını**

öğretmek, devrimci proletaryanın işi değildir. Ama devrimci bir halkın sağlam karakteri ile uyuşmayan duyguları ifade eden gazete manşetleri, işte bunlar devrimci proletarya için bir derttir.

Dinci faşist cenahtaki sessizliğin aksine, bu cenahın pespaye kuyrukçusu Aydınlık, göktaşı tarifinde sınır aşarken, bir gerçeğe dokunmadan edemiyor. Diyor ki Aydınlık: "Gerçek şudur, TSK PKK'yı bitirdi, Öcalan da bu gerçeği kabul etti (!) Fakat muhatap almak bunu bozuyor. Birbirine eşit iki gücü masaya oturtmuş oluyorsunuz. Bu, ülke içinde iki otorite oluşturmak ve işi federe devlete götürmeye kadar sonuçlar doğurabilir" Eğer oyalama-geveleme komisyonu tarafından muhatap alınmak yerine, gerçek muhataplar masaya otursaydı, Aydınlık'ın feveranı abartılı görünmezdi. Ne de olsa federasyon, mütekabiliyet esasının kabulüne dayanır. Fakat şimdiki durum, bundan çok uzakta. Aydınlık hezeyana kapılıyor. Çünkü "Zafer" üzerine kurulu bir süreç yalanının, bu ziyaret ile patlamış olmasından büyük üzüntü duyuyor. Perinçekçiler kendilerini kandırmaya yönelik sonsuz yetenekte olmasalardı, kederden ölebilirlerdi. Çünkü gerçekten bu süreç, UKH yenildiği için değil, tersine, yenilemediği için ve buna eklenen bambaşka saiklerle başlatılmıştı.

Pantürkizmin yeni sancaktarı Aydınlık'ın pespaye hezeyanları kadar, tüm sosyal reformist sayfanın süreci neden başlatıldığına ilişkin safsataları da çöp olmayı hak eder. Onlar, bir yıl da sürece dair iki neden üzerine yeterince kafa ütülemişti: Onlara göre;

1) Her şeye kadir ABD yeni bir BOP süreci başlatmıştı. RTE, Bahçeli, Öcalan el ele, Türk-Kürt-Arapları mezhep çatısı altında bir araya getirecek planın yürütücüleri oldular. Ya da; 2) Yeniden aday olabilme kaygısıyla RTE, DEM'i yanına çekip, muhalefeti bölüyordu. Bir iktidar partisini "iktidarını sürdürme isteği" ile suçlamak, ancak bu fındık beyinlilerin aklına gelebilir.

Sosyal reformist tayfanın bu safsatası, şu varsayımları içeriyor. ABD, bölgedeki ulus devletleri kendi planlarına engel görüyor. Irak'ı etnik temelde yapılandırdı, Suriye'de aynı yola girdi, sıra Türkiye'de. Nihai amaç, Batı Asya'da İsrail'in kontrolünde bir yapı kurup, İran'ı aynı şekilde bölmek. Bu bakış, sosyal şovenizmin, yeri geldiğinde şovenizm ile nasıl kucaklaşabildiğinin resmidir. Çünkü Kürt halkının özgürlük hakkını, BOP planı gibi sunmaya hizmet eder. Ve "sağlam antiemperyalistlik" adına Kürt halkının ilhakçı ulus devletlerle zoraki birliğini meşrulaştırır. TKP, Sol Parti başta olmak üzere, bu safsatanın üfürükçüsü boldur ve hepsi de tekeli sermayenin muhalif kesimine yaranma yarışı içindedirler.

İkinci safsata, dar kafalıkta ilkiyle aşık atar. Çünkü gerçekte RTE'nin yeniden ve hatta yeniden aday olabilmesi için önünde ne yasal, ne de idari bir engel bulunuyor. Tekelci sermayenin bahşettiği rol ve kurumsal yetkileri ile o, her tür idari tedbir ve yasanın üzerindedir. Bir kez daha aday olmak isterse, buna ne YSK, ne AYM, ne meclis, ne de herhangi başka bir kurum engel olabilir. Bunu bir önceki seçimde yaşayarak gördük ve aptalca safsataları aşmak için, kişinin

*Şam'ı yağmalayan
katil sürülerinin
sergilediği vahşete tezat
zayıflıkları, bir kez daha
Rojava'nın statüsünü
göz ardı edilemez
biçimde emperyalist
güçlerin gündemine
zoraki taşıdı.*

ders niteliğinde bir gelişmeyi on kere yaşamasına gerek yok. Yeniden seçilmek bile değil, yeniden aday olabilmek için RTE'nin DEM Parti'ye ihtiyacı olduğu saçmalığı, "tek adam rejimi" ile kafaları ütüleyenler için bile yeterince büyük bir tezattır.

Reformist tayfanın argümanları içinde gerçeğe bir parça meyleden görüş, "toplumsal muhalefeti bölme amacı"dır. En azından sürecin Kürt Halk hareketi ile Türkiye'de olgunlaşan halk hareketinin birleşmesini önleme hedefini akla getirir. Ancak reformistlerin kafalarındaki toplumsal muhalefet, önceki seçimde tanık olduğumuz gibi, "bir oy bize, bir oy Kılıçdaroğlu'na" kepezeliğine yol açan türdendir. Elbette özellikle bugünlerde o kepezeliği hatırlamak istemezler, hele ki Kılıçdaroğlu'nun 13 yıllık misyonunun gerçekten AKP'yi iktidarda tutmak olduğu açığa çıkmışken. (A, evet; bu gerçeği Mücadele Birliği defalarca dile getirdiğinde, nasıl gülüp geçtiklerini de hatırlamak istemeyeceklerdir). Özetle, bu pespaye reformistlere göre süreç aracılığıyla bölünen toplumsal muhalefet, iki halkın mücadele alanlarındaki birliği değil, muhalif tekeli partinin saflarına dizilme birliğidir.

Bir sene önce üst üste binen 3 gelişmenin, tekeli sermayeyi ve dinci faşist iktidarı yeni bir süreç sürüklediği üzerinde durmuştuk. Neydi o üç gelişme, hatırlayalım: 1-Güney sınır hattında sonuç alıcı mahiyette ve şiddette geçen bir cephe savaşında silahların eşitliği sağlanmış ve bu durum gerillada moral, işgalci orduda ise tükenmişlik sendromuna kaynaklık etmişti. 2-Filistin Devrimi'nin kahramanca atılımıyla Batı Asya'da taşlar yerinden oynamış ve bu durum Kürt halkının statü sorununu, dünyanın büyük güçlerinin gündemine taşımıştı, 3-Ekonomik ve siyasi buhranın tetiklediği bir isyanın henüz ayak sesleri vardı.

Bir yıllık sürede bu gelişmelerin bazıları daha fazla öne çıktı, bazıları etkisini yitirdi. Örneğin silahların eşitliği, süreci başlatan en yakıcı acil sorunların başındaydı. Gü-

venlik bürokrasisindeki hassasiyetin sözcüsü olan Bahçeli'nin çıkışları, bu aciliyetin göstergesiydi. Ancak yıl boyunca önce fesih kararı, silahların yakılma töreni ve derken sınır içinde birliklerin çekilmesi ve nihayet sınır hattında en sağlam mevzilerden bazılarını bırakmak, silahların eşitliğinin getirdiği moral üstünlüğü düzenli ordu lehine eritti. Buna rağmen, diğer iki olgunun yakıcılığının artması, sürecin devam etmesi için yeterli oldu.

Geçen sene bu zamanlar, henüz Suriye'de etkin olan Rusya bölgede yerinden oynayan taşları yeniden dizebilmek adına "meseleyi muhataplarımızla Kürt sorunu üzerinden tartışıyoruz" diyen Lavrov'un açıklamalarına paralel biçimde Esat ve SDG'yi yan yana getirme çabasıydı. Rojava'dan yazan Abbas Gün'ün bildirdiği gibi SDG bu anlaşmadan en kritik anda çekildi. Çünkü Bahçeli Mecliste o ünlü konuşmasını yapmıştı. Suriye'de taşlar, kimsenin beklemediği -özellikle TC'nin- bir hızla yerle bir oldu. Öyle ki, şimdiye kadar taşları yeniden dizmek mümkün olmadı. İlk aylarda Şam'ı kolayca düşüren HTŞ'yi bir güç sanan ABD ve meşrebine uygun bir iktidarı karşısında bulan TC -reformistlerin BOP safsatalarını çöpe atarcasına- "tek millet, tek bayrak" çizgisi izledi. Ancak Şam'ı yağmalayan katil sürülerinin sergilediği vahşete tezat zayıflıkları, bir kez daha Rojava'nın statüsünü göz ardı edilemez biçimde emperyalist güçlerin gündemine zoraki taşıdı. Zamanla Şam ve Rojava'da ipler TC'nin elinden teker teker alındı. Çok sesi çıksa da, etkisi az seyirci konumuna indirgen-di. Bu gelişme, içerideki sürecin salt bir oyalama taktiği değil, ama yeni bölgesel duruma adapte olma taktiği olarak ilerlemesini sağladı. Çünkü artık "Suriye'nin iç meselesi" olarak tanımlanan Rojava statüsü, Başur halkının ulusal özlemleri uyanacaktı ve bu özlemler ne kadar bastırılmışsa, uyanışı da o kadar şiddetli olurdu. Bu yüzden süreç, özlemlerin basıncını yumuşatmak adına "eşit vatandaşlık" tartışmalarını gündemine aldı.

Geçen sene bu zamanlar, sürecin bir isyan dalgası beklentisi ile kurgulandığını, AKP'nin eski kurmaylarından Yalçın Akdoğan'ın samimi itirafları ile doğrulamıştık. Ortaya çıkan isyan, beklenenin ötesinde bir ayaklanma ile perdesini açtı ve yine beklentilerin ötesinde bir direşkenlik, inat sabır gösterdi. **Gelinen noktada bir halk hareketinin olgunlaşmasına işaret eden eylemsellik ve bilinç dönüşümüne tanık olduk.** Bu yüzden, sürecin başında henüz belirsiz bir beklenti biçiminde rol oynayan isyan dalgası, şimdi sürecin devamındaki en yakıcı ve en belirleyici etmen haline gelmiştir. Öcalan'ın nihayet zavallı bir komisyon tarafından bile olsa muhatap alınmasının zamanlaması; bu etmenin ulaştığı gücün kanıtıdır. Türkiye'deki isyan dalgası CHP'nin değil, halkın kaderiyle ilgili olduğunu belirginleştirdikçe, bir halk hareketi kimliği kazanmaya başladı. Ve bu dönüşüm esnasında Kürt halkı Amed, Batman gibi kritik pek çok yerde, serhıldanlara hazır olduğunu sergileme fırsatı buldu. Muhataplık, işte bu birbirine doğru ilerleyen iki halk hareketinin kavşak noktasına ulaşmasını geciktirmek üzere tertiplendi.

Buradan, Yeni Yaşam'ın manşetinde dile geldiği gibi "süreç yeni bir aşamaya geçti" diyebilir miyiz? **Kuşkusuz süreç üstünde etkili olan bölgesel ve yerel gelişmelerin güç matrisi değiştikçe, süreç de farklı aşamalardan geçti ve geçecek.** Ancak sonucu yüksek beklentileri hüsrana uğratacak niteliği, İmralı'da bir araya gelen muhatapların göz ardı edilemez asimetrisinden belli. Bir tarafta gerçek bir halk gücüne dayanan bir muhatap, diğer tarafta gevezelikten başka bir etkisi, yetkisi ve gücü olmayan bir komisyon... başlı başına bu asimetrik kompozisyon bile, ortaya çıkacak bir uzlaşının neden güdük, hiçbir yakıcı özlemi tatmin etmeyecek bir uzlaşma olacağını kanıtlamaya yeter. Ve **tarihin yüzlerce kez kanıtladığı gibi, böylesi güdük uzlaşmalar, her zaman çok daha geniş derin ve yaygın bir dizi çatışmanın önünü açmaktan başka bir işe yaramayacaktır.**

Çavista Diyarından Mektuplar

9) Geldim geleli bir kez otelin yakınlarındaki küçük bir hanı görmek için kendi başıma çıkmıştım. Bu ikincisi oluyor. Yoldaşlar taksi ayarlamışlar. Biniyorum. Hedef, film gösteriminin yapılacağı tiyatro salonu.

Salonun önünde buluşuyoruz arkadaşlarla. Tiyatro salonu bekliyordum, ama değil. Yan bina tiyatro salonu. Burası düz ayak bizim ortalama kültür merkezi boyutlarında bir salon, merdivenle çıkılan üst katta ise teknik ekibin çalıştığı bölümler var. Biz alt kattayız. Yönetmen-yapımcı geliyor. Tanışıyoruz. Oldukça genç biri. Hoş sohbet. Henüz İngilizce altyazılar eklenmemiş izleyeceğimiz 2. bölüme. Onunla uğraşıyorlar. Yine bir "son dakika"! Çıkıyor üst kata.

Film bitiyor. Işıklar yanıyor. Sürpriz! Filmin başrol oyuncusu Jesus Mores karşımızda. Tanışıyoruz. Şakacı, içten biri. "Genç yoldaşlarımız 7 Aralık'ta gösterimini yapacaklar Türkiye'de". Yüzleri gülüyor. Yönetmen "bizi davet etmiyor musunuz" diye soruyor, Mores'in kolunu tutarak. "Hemen ayarlayalım" diyorum. Aslında gerçekten de gelmeyi istiyorlar. Öte yandan çok yoğun programları.

Tamamını [buradan](#) okuyabilirsiniz.

10) Sabah kahvaltıda tüm dostlarla vedalaştım. Uluslararası ilişkiler öğrencisi olan mihmandar gençlerimizle barış konferansında buluşmak umuduyla ayrıldık. Sırt çantamı yükledim ve taksiye attım kendimi.

Sokaklardayım. Dostlarla buluşmaya gidiyorum. Merkeze. Daha önce geçtiğimiz yerler. Anıtlara takılıyor gözüm. "Kızılordu Zafer Anıtı" yakınlarında olduğumuzu anlıyorum. Kim bilir, belki görüp fotoğraflama şansı yakalarım. Olmadı ne yazık ki.

Trafikte araçların durumu bir fikir verir insana. Buradaki bariz tezat, ülkedeki zengin-yoksul uçurumunu ele veriyor. Bizde de böyledir. Lakin bizde bu denli eski araç çarpmaz göze pek. Yani "döküntü" kabilinden. Burada bolca var.

Venezuela'nın yoksul olduğunu biliyorum. Böyle olmasını da bekliyorum. Uygulanan ekonomik ablukaların, yaptırımların, sabotajların bu yoksulluğun yaygın oluşundaki rolünü de biliyorum. Haliyle gözüme çarpan görüntü, kendi yaşadığım yerlerle oluşan bariz karşıtlık, "derin bir yoksulluk" olarak etiketlemeye yetiyor.

Tamamını [buradan](#) okuyabilirsiniz.

11) Ofisteyim. Konuklar çoktan gelmiş. Ben mi geç kaldım? Hayır, onlar daha erken saate sözleşmişler.

Tanışıyoruz. Amilcar, Kolombiyalı. FARC'dan. Eksik tüfek. Oradan El Salvador'a, FMLN saflarına, derken Nikaragua'da FSLN ile ilişkileri yürütüyor. En sonu Venezuela'ya geliyor.

İnsan Latinlerin bu "enternasyonalist özüne" hayran oluyor. Bunun bir tarihsel arka planı var elbette. İspanyol üniformasıyla gelenler nasıl tüm buraları sömürgeleştirdilerse, sömürgeciliğe karşı bağımsızlık sa-

vaşı da aynı şekilde "sınır" tanımıyor. Sömürgecinin dayattığı sınırları parçalayıp atmak düşüncesi, Latin ulusal kahramanlarının her daim temel özelliklerinden biri oluyor. Bu yüzden ki tüm Latinleri bir araya getirmek isteyen ve bunu büyük oranda başaran Simon Bolivar, ki kendisi Venezuela'nın kurucusu, 6 ayrı ülkenin kurtarıcısıdır, tüm kıta halklarının apayrı bir yere koyduğu "libertador" (kurtarıcı) oluyor.

Amilcar, eski bir gerilladan daha çok bir teorisyen bakışıyla konuşuyor. Venezuela'yı anlatıyor. Bolivarcı

devrimi... Bakış açısı bizimkine ne kadar da benziyor. Özellikle de şunları söylerken:

"İnsanlar sanıyor ki Venezuela'da seçim yoluyla başarılı bir devrim oldu, biz de benzer yolu tutabiliriz. Oysa bu 'barışçıl devrim'in gerisinde neoliberalizme karşı 80'lerin sonundaki halk ayaklanmaları var. Ardından Chavez'in 1992'deki başarısız darbe girişimi var. Zorlu, kanlı bir mücadele var."

Tamamını [buradan](#) okuyabilirsiniz.